

## U 53/2016 rd

### **Statsrådets skrivelse till riksdagen om Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning (Markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk, LULUCF)**

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen Europeiska kommissionens förslag av den 20 juli 2016 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF) i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning nr 525/2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information som är relevant för klimatförändringen, samt en promemoria om förslaget.

Helsingfors den 15 september 2016

Jordbruks- och miljöminister Kimmo Tiilikainen

Forstråd Heikki Granholm

JORD- OCH SKOGSBRUKS-  
MINISTERIET

PROMEMORIA

EU/2016/1350

9.9.2016

**EUROPEISKA KOMMISSIONENS FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH  
RÅDETS FÖRORDNING (MARKANVÄNDNING, FÖRÄNDRAD MARKANVÄNDNING  
OCH SKOGSBRUK, LULUCF)**

**1 Förslagets bakgrund och mål**

Kommissionen gav den 20 juli 2016 ett förslag till förordning om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (Land use, land-use change and forestry, nedan LULUCF) i ramen för EU:s klimat- och energipolitik fram till 2030 (COM(2016) 479 final). Syftet med förslaget är att fastställa hur LULUCF-sektorn ska inbegripas i ramen för EU:s klimatpolitik från och med år 2021. Före år 2020 ska EU iaktta reglerna för Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod. För närvarande pågår verkställandet av EU:s gällande interna LULUCF-beslut (529/2013/EU), och med hjälp av det förbättras ländernas bokförings/beräkningssystem fram till år 2020 på så sätt att det blir möjligt att fastställa åtaganden.

På EU-nivå binder LULUCF-sektorn som helhet mer växthusgasutsläpp än den producerar dem. Kolsänkorna utgör i genomsnitt cirka 9 procent (300 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv.) av de utsläpp som alla övriga sektorer producerar årligen. Skogarna är den överlägset största kolsänkan i EU, och största delen av utsläppen uppkommer till följd av markanvändningen på jordbruksmark och bebyggd mark. Det finns stora skillnader mellan medlemsländerna i fråga om kolsänkornas storlek och markanvändningskategoriernas betydelse. I Finland är skogar en betydande kolsänka. De övriga markanvändningskategorierna är utsläppskällor. Som helhet binder LULUCF-sektorn i Finland mer utsläpp än den producerar. Under de senaste åren har kolsänkan utgjort mer än 30 procent (över 20 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv.) av alla utsläpp som Finland producerar årligen.

I oktober 2014 godkände Europeiska rådet ramen för klimat- och energipolitiken fram till år 2030 och ett bindande mål att fram till 2030 minska växthusgasutsläppen med minst 40 procent jämfört med 1990 års nivåer. Målet är gemensamt för hela Europeiska unionen och det ska uppnås fram till 2030 så kostnadseffektivt som möjligt genom en minskning på 43 procent i sektorer som omfattas av utsläppshandelssystemet och en minskning på 30 procent i sektorer som inte omfattas av utsläppshandelssystemet jämfört med 2005 års nivåer.

För LULUCF-sektorns del beslutade Europeiska rådet att "fastställa en policy för hur markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk ska inbegripas i ramen för en minskning av växthusgasutsläppen fram till 2030 så snart de tekniska förhållandena tillåter detta och under alla omständigheter före 2020". Rådet konstaterade ytterligare att minskningspotentialen är mindre inom jordbruket och markanvändningen och att det är viktigt att undersöka de bästa sätten att optimera sektorns bidrag till minskning och bindning av växthusgaser, bl.a. genom plantering av skog.

Den nu utfärdade förordningen bekräftar medlemsstaternas skyldigheter inom markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk som säkerställer fullföljande av unionens åtagande för minskning av växthusgasutsläppen under åren 2021–2030, de regler som gäller beräkningen, bokföringen och revisionen av LULUCF-sektorns utsläpp och upptag samt medlemsstaternas iakttagande av åtagandena i fråga. Ett medlemsland är skyldigt att säkerställa att LULUCF-sektorns kalkylmässiga utsläpp inte överskrider sektorns kalkylmässiga upptag.

Samtidigt med LULUCF-förordningen gavs också ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om bindande årliga minskningar av medlemsstaternas växthusgasutsläpp 2021–2030 (nedan ansvarsfördelning) samt om ändring av EU:s förordning om uppföljningsmekanismen (COM(2016) 482 final). Ansvarsfördelningssektorn omfattar bl.a. utsläpp från trafiken, jordbruket, uppvärmning av byggnader och avfallssektorn, och den omfattar cirka 60 procent av EU:s totala utsläpp. LULUCF-sektorn nämns som en flexibilitetsmekanism för uppnåendet av medlemsländernas nationella mål. Ansvarsfördelningsförordningen och flexibilitetsmöjligheterna behandlas i detalj i statsrådets skrivelse som behandlar saken.

Europeiska kommissionen bereder också ett förslag om hållbar bioenergipolitik för perioden efter år 2020. Förslaget ges under senare halvåret 2016 samtidigt med det omarbetade direktivet om förnybar energi (RES-direktivet). Förslaget om hållbar bioenergi kan vara en del av det omarbetade RES-direktivet eller ett separat lagstiftningsförslag och/eller något annat instrument.

För att verkställa EU:s klimat- och energiram lämnade kommissionen redan den 15 juli 2015 ett förslag om ändring av EU:s utsläppshandelsdirektiv (2003/87/EG) (COM(2015) 337 slutlig). Den 20 juli 2016 gav kommissionen ytterligare ett meddelande om minskning av utsläppen från trafiken (COM(2016) 500 final).

## **2 Förslagets huvudsakliga innehåll**

### **2.1 Förordningens syfte**

Förordningen fastställer medlemsländernas skyldigheter som säkerställer fullföljandet av unionens åtagande att minska växthusgasutsläppen under åren 2021–2030, LULUCF-reglerna som gäller bokföringen och kontrollen av huruvida medlemsstaterna fullföljer åtagandena i fråga. Förordningen har samma tillämpningsområde som det gällande LULUCF-beslutet (529/2013/EU).

Varje medlemsstat är skyldig att säkerställa att det inte finns kalkylmässiga nettoutsläpp på dess LULUCF-sektor efter att de beräkningsregler som föreskrivs i förordningen har tillämpats och flexibilitetsmöjligheterna har beaktats. Enligt kommissionen motsvarar detta Europarådets handledning om att jordbruks- och markanvändningssektorn har en mindre minskningspotential och att det är viktigt att undersöka de bästa sätten att optimera sektorns bidrag till minskning och bindning av växthusgaser.

I fråga om LULUCF-sektorns totala balans föreskrivs att medlemsstaterna kan kompensera för kalkylmässiga utsläpp från en bokföringskategori med kalkylmässiga upptag i en annan bokföringskategori. Det ger en medlemsstat också möjlighet att ackumulera kalkylmässiga netto-upptag i sina konton under en tidsperiod som indelats i två femårsperioder. Extra kalkylmässiga upptag kan också överföras till en annan medlemsstat för att täcka ett kalkylmässigt underskott. Användningen av flexibilitetsmöjligheterna förutsätter att medlemsländerna bedriver föreskriven övervakning.

### **2.2 Flexibilitet mellan LULUCF-sektorn och ansvarsfördelningssektorn**

I förslagen ingår en flexibilitetsmöjlighet som ger möjlighet till begränsad användning av kalkylmässiga netto-upptag som härstammar från vissa markbokföringskategorier i av LULUCF-sektorn (avskogning, nybeskogning, brukade odlingsmarker och gräsmarker). Användningen begränsas på EU-nivå till högst 280 miljoner koldioxidkvivalentton. För Finlands del är maximimängden 4,5 miljoner koldioxidkvivalentton under perioden 2021–2030. Som störst skulle detta motsvara en flexibilitet på 1,3 procent i fullföljandet av ansvarsfördelningssek-

torns mål. Å andra sidan om de kalkylmässiga utsläppen från LULUCF-sektorn i ett medlemsland är större än dess kalkylmässiga upptag, ska enheter flyttas från ansvarsfördelningssektorn för att LULUCF-målet ska uppnås.

I förslagen ingår en möjlighet att använda brukade skogsmarker som flexibilitetsmekanism om kriterierna för fastställandet av referensnivåerna i LULUCF-förslaget uppfylls.

### **2.3 Markanvändningskategorierna och beräkningsperioderna**

Enligt förslaget är de viktigaste brukade markanvändningskategorierna (odlingsmark, gräsmarker, brukade skogsmarker samt nybeskogade och avskogade områden) obligatoriska i beräkningen efter år 2020. Våtmarker skulle fortsättningsvis vara en frivillig markanvändningskategori som ett medlemsland kan uppta i beräkningen av sitt LULUCF-åtagande. Kommissionen föreslår en övergång från den aktivitetsbaserade (activity based) modellen till en modell som bygger på markanvändningskategorier (land based). Detta skulle vara ännu enhetligare med rapporteringen om klimatavtalet, och skulle enligt kommissionen minska medlemslänternas administrativa rapporteringsbörda. Rapporteringen skulle ske årligen, men beräkningsperioderna skulle vara åren 2021–2025 och 2026–2030, och efterlevnadsrapporterna om dem skulle lämnas till kommissionen åren 2027 och 2032.

### **2.4 Beräkning av nybeskogningen och avskogningen**

I förordningen presenteras bokföringsreglerna för ändrad markanvändning från skogsmark till annan markanvändning (avskogning) och från annan markanvändning till skogsmark (nybeskogning). På beräkningen i anslutning till dessa förändringar i markanvändningen tillämpas brutto-nettometoden, vilket innebär att utsläppen och upptagen räknas som helhet för bokföringsperioden. Enligt förslaget ska nybeskogade och avskogade områden följas upp i 20 års tid. Alternativt kan medlemsstaten tillämpa en uppföljningstid på 30 år, om det finns grunder för detta. Förfaringsättet avviker från beslut 529/2013/EU, som föreskriver att områden som nybeskogats eller avskogats år 1990 eller senare ska följas upp.

### **2.5 Beräkningen av brukad odlingsmark, gräsmark och våtmark**

I förordningen framläggs särskilda beräkningsregler som tillämpas på brukade odlingsmarker och brukade gräsmarker och på markanvändningskategorier som övergår till dessa, samt på frivilliga markanvändningskategorier, dvs. på brukade våtmarker. I fråga om markanvändning av detta slag bokförs utsläpp och upptag, som jämförs med historiska referensvärden. Det är i grunden samma metod som i beslut 529/2013/EU, med undantag för att man nu föreslår en övergång från nivåerna år 1990 till färskare referensvärden genom att använda den genomsnittliga nivån för åren 2005–2007. Enligt kommissionen förbättrar detta beräkningarnas exakthet samtidigt som en bättre samstämmighet uppnås med övriga sektorer utanför utsläppshandelssystemet och bokföringen förenklas genom att behovet av historiska tidsserier minskar.

### **2.6 Beräkningen av brukad skogsmark**

För brukad skogsmark föreslås bokföringsregler och användning av referensnivåer. Förslaget baseras i huvudsak på reglerna i det gällande LULUCF-beslutet (529/2013/EU). Skogarnas referensnivå (forest reference level) som definieras nationellt ska enligt förslaget baseras på det nuvarande skogsbruket och den nuvarande användningsintensiteten på så sätt som den dokumenterats för åren 1990–2009 per skogstyp och åldersklass.

I förslaget bekräftas dessutom EU:s förvaltningsram som används efter år 2020 när Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod gått ut. Enligt kommissionen syftar bestämmelserna till att göra referensnivåerna för skog mer exakta och transparenta, liksom processen för att fastställa dem. Denna process bör omfatta samråd med berörda parter i medlemsstaterna och en översyn med hjälp av experter från medlemsstaterna. Metoden är delvis densamma som i beslut 529/2013/EU.

## **2.7 Beräkning av naturliga störningar**

I fråga om naturliga störningar föreskrivs att medlemsstaterna har rätt att utesluta utsläpp som är en följd av naturliga störningar (skogsbränder, skadedjursangrepp, etc.) från sina räkenskaper. Metoden är till väsentliga delar densamma som i beslut 529/2013/EU. Inrättandet av bakgrundsnivån måste vara transparent. Kommissionen kommer därför att övervaka att tillämpliga riktlinjer och regler har följts.

## **2.8 Kontrollförfarandet**

I förslaget beskrivs kraven för medlemsstaterna att säkerställa lämplig övervakning för bokföringsändamål och föreskrivs regelbundna efterlevnadskontroller av kommissionen. För att säkerställa en hög kvalitet ska Europeiska miljöbyrån bistå kommissionen i detta arbete. Förslaget ger kommissionen rätt att anta delegerade akter i enlighet med relevanta förfaranden. En översyn av alla delar av förordningen för att fastställa om de fortfarande är ändamålsenliga ska göras år 2024 och därefter vart femte år.

## **3 Förslagets rättsliga grund och förhållande till subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen**

Klimatförändringar är ett gränsöverskridande problem som inte kan lösas genom enbart nationella eller lokala insatser. Klimatåtgärderna ska samordnas på EU-nivå och, om möjligt, på global nivå. EU:s åtgärder är motiverade med stöd av subsidiaritetsprincipen. Som rättslig grund föreslår kommissionen artikel 192 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF).

Enligt statsrådets uppfattning är den rättsliga grunden motiverad.

Artiklarna 191 till 193 i EUF bekräftar och specificerar EU:s befogenheter i fråga om klimatförändringar. Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 192 i EUF-fördraget. I enlighet med artikel 191 och artikel 192.1 i EUF främjar Europeiska unionen uppnåendet bland annat av följande mål: att bevara, skydda och förbättra miljön; att främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem, särskilt för att bekämpa klimatförändringen.

Medlemsstaterna kan inte uppnå målen i denna förordning i tillräcklig omfattning, utan de kan uppnås bättre på unionsnivå på grund av verksamhetens omfattning och effekter. Därför kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen, som fastställs i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen.

Enligt kommissionens förslag är detta förslag till förordning förenlig med proportionalitetsprincipen eftersom förslaget inte överskrider det som är nödvändigt för att dess mål ska kunna uppnås. Målet är att verkställa EU:s mål att minska växthusgasutsläppen under perioden 2021–2030 på ett kostnadseffektivt sätt och att samtidigt säkerställa rättvisan och miljöintegriteten.

Inbegripandet av LULUCF-sektorn i ramen för år 2030 erbjuder gemensamma ramar för hur området kan beaktas i EU:s gemensamma minskningsmål och hur det kan bidra till åtgärderna för att bromsa upp klimatförändringen. Enligt kommissionen kommer det att vara upp till medlemsstaterna att välja åtgärder för att uppnå de olika målen för LULUCF-sektorn, vilket innebär att subsidiaritetsprincipen till fullo respekteras.

Europeiska unionens gemensamma jordbrukspolitik (Common Agricultural Policy, CAP), som ger mycket litet utrymme för den nationella politiken, har utgjort grunden för Finlands jordbrukspolitik sedan Finland blev medlem i EU. Våra stödsystem och stödformer är i stor utsträckning likadana som i det övriga EU. Det är möjligt att påverka minskningen av växthusgasutsläppen genom åtgärder som gäller den gemensamma jordbrukspolitiken och politiken för landsbygdsutveckling. Enligt den princip som iakttas i EU omfattas skogsbruket och skogspolitiken i sin tur i den nationella beslutsrätten. Eventuella mål som gäller skogsbruket i förslaget och rättsgrunden i anslutning till detta ska bedömas med särskild omsorg.

Statsrådet betraktar förslaget som förenligt med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen.

Förslagen behandlas i ordinarie lagstiftningsordning och beslut om godkännande fattas med kvalificerad majoritet i rådet.

#### **4 Förslagets förhållande till åtaganden som medförs av de grundläggande rättigheterna och de mänskliga rättigheterna samt till grundlagen**

Eftersom den föreslagna politiken är i huvudsak riktad till medlemsstaterna som institutionella aktörer är den förenlig med stadgan om de grundläggande rättigheterna.

### **5 Förslagets konsekvenser**

#### **5.1 Nationella konsekvenser**

Det är mycket svårt att bedöma förslagets ekonomiska konsekvenser för Finland i detta skede. Detta beror på osäkerhetsmoment i fråga om flexibilitetsmekanismernas slutliga användning och de sektorspecifika ansvaren samt på osäkerhetsmoment i fråga om tillämpningen av de egentliga bokföringsreglerna (i synnerhet för skogarnas del), som preciseras i behandlingsskedet. Som flexibilitetsmekanism kan LULUCF-sektorn underlätta fullföljandet av utsläppsminskningmålet enligt ansvarsfördelningen eller skapa en extra börda för den. De lagstiftningsmässiga och samhälleliga konsekvenserna av fullföljandet av utsläppsminskningmålet enligt ansvarsfördelningen har behandlats mer ingående i en särskild U-skrivelse om ämnet.

De siffror om utsläppen av växthusgaser som kommissionen lägger fram i sin konsekvensbedömning avviker markant från Naturresursinstitutets uppskattningar om utvecklingen av markanvändningskategoriernas utsläpp och sänkor. De största skillnaderna gäller utsläpp från avskogning och bruk av odlingsmarker.

Enligt kommissionens uppskattning minskar utsläppen från odlingsmarkerna med 5 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. från nuläget mot 4,4 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. fram till år 2030. Enligt Naturresursinstitutets uppskattning ökar utsläppen under samma period från 5 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. till 6 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. i huvudsak på grund av att torvåkrar som röjts upp under tidigare år överförs från kategorin avskogning till kategorin odlingsmarker.

Enligt kommissionens uppskattning minskar utsläppen från avskogning med 5 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. till 1,1 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. fram till år 2030. Enligt Naturresursinstitutets upp-

skattning minskar utsläppen från avskogning med 3,5 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. till 3 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. fram till år 2030.

På grund av skillnader i utgångsnivån och antagandena bedömer kommissionen att Finland får en fördel på högst 1,3 %, dvs. 4,5 miljoner ton CO<sub>2</sub>-ekv. under perioden 2021–2030, som kan användas för att fullfölja ansvarsfördelningssektorns utsläppsminskningens mål. I ljuset av den information som är tillgänglig i dag bedömer Naturresursinstitutet att en sådan flexibilitetsmöjlighet inte uppkommer och att det behövs ytterligare åtgärder så att LULUCF-sektorn inte blir en faktor som ökar utsläppsminskningens ansvar. En central osäkerhetsfaktor i beräkningen är de kriterier och bokföringsregler som gäller brukad skogsmark.

Enligt förslaget fortsätter den årliga rapporteringen medan efterlevnadskontroller utförs mer sällan. Detta minskar medlemsstaternas administrativa kostnader.

## **6 Ålands behörighet**

Med stöd av 18 §, 10, 15 och 22 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet lagstiftningsbehörighet i ärendet.

## **7 Förslagets nationella behandling och behandling i Europeiska unionen**

Kommissionens förslag presenterades för medlemmarna i jordbruks- och livsmedelssektionen och skogssektionen den 17 augusti och för miljösektionen den 26 augusti 2016. Utkastet till U-skrivelse om förslaget behandlades genom skriftligt förfarande i miljö- och skogssektionerna den 2–5 september 2016. EU-ministerutskottet behandlade utkastet till U-skrivelse den 9 september 2016.

Förslaget presenterades i rådets miljögrupp den 20 juli 2016. Den ordinarie behandlingen börjar i miljöarbetsgruppen den 14 september 2016. Avsikten är att föra en principdebatt i miljørådet den 17 oktober 2016. Dessutom kommer förslaget att presenteras i andra arbetsgrupper och kommittéer. Europaparlamentets tidtabell för behandlingen är ännu inte känd.

## **8 Statsrådets ställningstagande**

### **8.1 Allmänna linjedragningar**

Statsrådet anser att det är viktigt att metoden för inbegripande av markanvändningssektorn (markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk, LULUCF) i EU:s egen klimatpolitik efter år 2020 stödjer åtagandena i FN:s klimatavtal och Parisavtalets mål. Statsrådet anser att det är bra att kommissionen gett ett förslag om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk innan Parisavtalet ratificeras, tillsammans med förslaget om ansvarsfördelningssektorn, som gavs samtidigt.

Statsrådet anser att det är bra att LULUCF-sektorn förblir en separat pelare i EU:s klimat- och energiram. En separat LULUCF-pelare ger de bästa möjligheterna att ta hänsyn till markanvändningssektorns särdrag.

Enligt statsrådets uppfattning är utgångspunkten att granska markanvändningen samt jord- och skogsbruket helhetsmässigt och konsekvent, så att man samtidigt också främjar andra viktiga politikmål bl.a. för bioekonomi, utsläppsminskningar, landsbygdsutveckling, matproduktionens lönsamhet och konkurrenskraft, förnybar energi inklusive bioenergi samt rena lösningar och naturens mångfald.

Statsrådet stödjer kommissionens förslag till den del att utsläppen från biomassa beräknas inom LULUCF-sektorn och att de inte räknas en andra gång inom utsläppshandeln och ansvarsfördelningssektorn.

Statsrådet är belåtet med att kommissionens förslag fäster uppmärksamhet på att jordbruket har en begränsad potential för att minska utsläppen på ett kostnadseffektivt och genomförbart sätt och på att klimatmål som direkt gäller jordbruket ska vara överensstämmande med förutsättningarna att bedriva ett lönsamt jordbruk samt med den nationella försörjningsberedskapen och den globala matsäkerheten.

Statsrådet understryker att klimatpolitiken ska uppmuntra till en hållbar användning av skogarna och till åtgärder för att öka deras mångsidiga klimatfördelar, såsom till upprätthållande och förstärkande av deras sankor och till ersättande av icke förnya råvaror och fossila bränslen.

Statsrådet anser att det är motiverat att förslaget riktas till medlemsstaterna och att det inte innehåller direkta åtaganden för enskilda aktörer. Statsrådet betonar att skogspolitiken och de åtgärder som skogspolitiken definierar ska bli kvar inom den nationella beslutanderätten. Statsrådet anser att förslagen på delegerade akter av kommissionen ska granskas ytterligare. Som en allmän observation anser statsrådet att eventuella delegeringar av behörighet ska definieras med tillräcklig precision och tillräckligt klara avgränsningar.

## **8.2 Beräkningsreglerna**

Statsrådet stödjer kommissionens strävan att förenkla bokförings- och beräkningsreglerna för LULUCF-sektorn och att förbättra reglernas transparens. Statsrådet anser att en förflyttning i LULUCF-sektorn mot en mer heltäckande beräkning av samma typ som rapporteringen om FN:s klimatavtal under perioden efter 2020 är motiverad. En övergång till rapporterings- och övervakningsförfaranden som bygger på markanvändningskategorierna kan förbättra rapporteringens kostnadseffektivitet, främja verkställandet av Parisavtalet och göra åtgärderna i sektorn mer transparenta.

Statsrådet är mycket missnöjt med kommissionens förslag som gäller beräkningsreglerna för LULUCF-sektorn. Enligt statsrådets uppfattning är kommissionens förslag som helhet inte tillräckligt balanserat eftersom det betraktar särskilt den kalkylmässiga rollen av skogarnas klimatkonsekvenser på ett alltför begränsat sätt, medan till exempel utsläppen från avskogning räknas i full utsträckning. Statsrådet är oroat för att de beräkningsregler som kommissionen föreslår kan förorsaka ett land av Finlands typ ett kalkylmässigt stort utsläpp även om markanvändningssektorn och skogarna som helhet är en naturvetenskaplig sänka.

Statsrådet anser att de eventuella kalkylmässiga fördelar genom sankor som erhålls till följd av åtgärder i LULUCF-sektorn inte är i balans med utsläppen.

Enligt statsrådets uppfattning erbjuder kommissionens förslag om beräkningsregler för skogarna inte tillräckligt stora möjligheter att uppmuntra till hållbart skogsbruk och hållbar användning av avverkade träprodukter. Statsrådet anser att beräkningsreglerna för LULUCF-sektorn ska granskas och utvecklas ytterligare i synnerhet för skogarnas del.

Statsrådet samtycker med kommissionens förslag till den del att man i stället för år 1990 använder medeltalet för senare år som referensår för odlingsmarker och gräsmarker, till exempel medelvärde för åren 2005–2007, även om utsläppsutvecklingen för odlingsmarkerna i Finland enligt uppskattning är ökande.



Statsrådet betonar att en eventuell referensnivå för skogarna ska kunna fastställas nationellt. Statsrådet anser att det är viktigt att man vid fastställandet av referensnivån för skogarna tillåter inbegripandet av nya politikåtgärder och att referensnivån fastställs på ett transparent sätt. Finland har betonat att de nationellt fastställda referensnivåerna ska vara konsekventa i förhållande till den nationella skogspolitiken och den nationella politiken för förnybar energi.

Statsrådet anser att kommissionens förslag om möjligheterna att använda flexibilitet mellan olika markanvändningskategorier för att jämna ut utsläpp och sänkor är bra. Statsrådet anser att kommissionens förslag om att sänkkrediter som uppkommer under perioden 2021–2025 skulle kunna deponeras på perioden 2026–2030 är intressant. Statsrådet anser att eventuell överföring av sänkkrediter mellan medlemsländerna förutsätter ytterligare undersökningar.

### **8.3 Flexibilitet mellan LULUCF och ansvarsfördelningssektorn**

Statsrådet instämmer med utgångspunkten i kommissionens förslag om att krediter som uppkommer i LULUCF-sektorn kan användas i begränsad omfattning för att fullfölja ansvarsfördelningssektorns mål för perioden 2021–2030. Statsrådet instämmer inte med den del av kommissionens förslag som innebär att sänkkrediter som uppkommer genom att bruka skogsmark inte kan användas för att fullfölja ansvarsfördelningssektorns mål. Enligt statsrådets uppfattning är inventarieuppgifterna om växthusgaserna från skogarna åtminstone i Finland så exakta så att skogarna kan inbegripas i EU:s klimatram.

Statsrådet verkar aktivt för att LULUCF-sektorns beräkningsregler kan justeras i enlighet med Finlands uppfattning och att även sänkkrediter som uppkommer från skogarna i begränsad omfattning kan användas för att fullfölja ansvarsfördelningssektorns åtagande under perioden 2021–2030.

Statsrådet är oroat för trovärdigheten av EU:s klimat- och energipolitik om ett land av Finlands typ, där LULUCF-sektorn producerar en betydande klimatfördel, på grund av obalanserade beräkningsregler skulle tilldelas ett extra utsläppsminskningsansvar på ansvarsfördelningssektorn.

Statsrådet betraktar det som viktigt att de varierande målen, förordningens konsekvenser, beräkningssätten och utnyttjandet av sänkor i samband med LULUCF-sektorn granskas som helhet och att EU i samförstånd hittar en balanserad helhetslösning som tillfredsställer Finland.